Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Ottende Afdeling)

12. maj 2021*

»Appel – personalesager – tidligere kontraktansat – social sikring – den fælles sygeforsikringsordning – artikel 95 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union – fortsat tilslutning efter pensionering – krav om mere end tre års ansættelse – ansøgning om tilslutning til den fælles sygeforsikringsordning som følge af en overførsel af pensionsrettigheder – sidestilling af godskrevne pensionsgivende tjenesteår med tjenesteår – afslag på ansøgningen – annullationssøgsmål – bebyrdende retsakt – Rettens kendelse, hvorved søgsmålet blev afvist – ophævelse«

I sag C-202/20 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 12. maj 2020,

Claudio Necci, Bruxelles (Belgien), først ved avocats S. Orlandi og T. Martin, derefter ved avocat S. Orlandi,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved B. Mongin og T.S. Bohr, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

Europa-Parlamentet ved J. Van Pottelberge og I. Terwinghe, som befuldmægtigede,

Rådet for Den Europæiske Union ved M. Bauer og M. Alver, som befuldmægtigede,

intervenienter i første instans,

har

DOMSTOLEN (Ottende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, N. Wahl, og dommerne F. Biltgen (refererende dommer) og L.S. Rossi,

generaladvokat: M. Bobek,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

* Processprog: fransk.

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Med appellen har appellanten nedlagt påstand om ophævelse af kendelse afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 25. marts 2020, Necci mod Kommissionen (T-129/19, ikke trykt i Sml., herefter »den appellerede kendelse«, EU:T:2020:131), hvorved Retten afviste Neccis annullationssøgsmål i medfør af artikel 270 TEUF til prøvelse af Kommissionens afgørelse af 18. april 2018 om stiltiende afslag på appellantens ansøgning af 18. december 2017 om tilslutning til De Europæiske Fællesskabers fælles sygeforsikringsordning (herefter »den omtvistede afgørelse«).

Retsforskrifter

Vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union

2 Artikel 72, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1080/2010 af 24. november 2010 (EUT 2010, L 311, s. 1), bestemmer i det væsentlige, at i sygdomstilfælde garanteres der tjenestemanden, hans ægtefælle, når denne ikke er berettiget til ydelser af samme art og størrelse i henhold til enhver anden lovmæssig eller administrativ bestemmelse, hans børn og andre personer, over for hvem han har forsørgerpligt, godtgørelse af udgifter i medfør af den fælles sygeforsikringsordning. Vedtægtens artikel 72, stk. 2, første afsnit, har følgende ordlyd:

»Den tjenestemand, der er forblevet i Unionens tjeneste indtil sit 63. år, eller som modtager invaliditetsydelse, omfattes efter fratræden fra tjenesten ligeledes af bestemmelserne i stk. 1. Bidragets størrelse udregnes på grundlag af pensionen eller ydelsen.«

3 Vedtægtens artikel 90, som ændret ved forordning nr. 1080/2010, er indeholdt i forordningens afsnit VII med overskriften »Klageadgang« og har følgende ordlyd:

»1. Enhver person, der er omfattet af denne vedtægt, kan forelægge en ansøgning for ansættelsesmyndigheden om at træffe en beslutning for sit vedkommende. Myndigheden meddeler den pågældende sin begrundede beslutning inden 4 måneder efter dagen for ansøgningens forelæggelse. Hvis der ikke er afgivet svar inden fristens udløb, anses dette som en stiltiende afvisning, som kan gøres til genstand for en klage i henhold til efterfølgende stykke.

2. Enhver person, der er omfattet af denne vedtægt, kan for ansættelsesmyndigheden indbringe en klage over en akt, der går ham imod; det gælder såvel, når ansættelsesmyndigheden har truffet en afgørelse, som når den har undladt at træffe en i vedtægten foreskrevet foranstaltning. Klagen skal indbringes inden for en frist på 3 måneder. […]

[…]«

4 Artikel 11 i bilag VIII til vedtægten, som ændret ved Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 723/2004 af 22. marts 2004 (EUT 2004, L 124, s. 1), bestemte i stk. 2:

»Tjenestemanden, der indtræder i Fællesskabernes tjeneste efter

– at have fratrådt en stilling i en administration eller en national eller international organisation, eller efter

– at have udøvet lønnet virksomhed eller selvstændig erhvervsvirksomhed

kan mellem tidspunktet for sin fastansættelse og det tidspunkt, hvor han opnår ret til alderspension som defineret i vedtægtens artikel 77, foranledige, at der til Fællesskaberne indbetales en indtil den faktiske overførsel ajourført kapital, der repræsenterer de pensionsrettigheder, som han har erhvervet på grundlag af de ovenfor nævnte aktiviteter.

I sådanne tilfælde fastsætter den institution, hvor tjenestemanden er ansat efter almindelige gennemførelsesbestemmelser og under hensyntagen til grundløn, alder og valutakurs på datoen for anmodningen om overførsel, antallet af de pensionsgivende tjenesteår, den efter Fællesskabets pensionsordning godskriver ham for den tidligere tjenestes varighed, på grundlag af den overførte kapital, fraregnet det beløb, der udgøres af revurderingen af kapitalen mellem datoen for anmodningen om overførsel og datoen for den faktiske overførsel.

[…]«

Ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union

5 Artikel 95 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union, som ændret ved forordning nr. 1080/2010 (herefter »ansættelsesvilkårene«, bestemmer:

»[…] En kontraktansat, som har været i Unionens tjeneste, indtil han er fyldt 63 år, er dog ikke omfattet af vedtægtens artikel 72, stk. 2 og 2a, medmindre han har været kontraktansat i mere end tre år.«

Sagens baggrund

6 Retten opsummerede tvistens baggrund som følger i den appellerede kendelses præmisser:

»1 Sagsøgeren, Claudio Necci, gjorde tjeneste i Europa-Kommissionen […] som kontraktansat fra den 1. juli 2009 til den 30. juni 2011.

2 Den 27. oktober 2010 ansøgte sagsøgeren om overførsel af de pensionsrettigheder […], som han havde erhvervet i den periode, hvor han havde gjort tjeneste i den italienske administration, til Den Europæiske Unions institutioners pensionsordning (herefter »EU-pensionsordningen«) i henhold til artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten[, som ændret ved forordning nr. 723/2004].

3 Den 1. juli 2011 forlod sagsøgeren Kommissionen og gik på pension i en alder af 64 år.

4 Ved afgørelse af 18. juli 2011 fastsatte Kommissionen sagsøgerens pensionsrettigheder. Den afsluttede ligeledes sagsøgerens tilslutning til [den fælles sygeforsikringsordning] med henvisning til [ansættelsesvilkårenes] artikel 95, hvorefter opretholdelsen af den fælles sygeforsikringsordning for en kontraktansat, der er forblevet i Unionens tjeneste indtil pensionsalderen, er betinget af en ansættelsesperiode på mere end tre år som kontraktansat. Afgørelsen af 18. juli 2011 er ikke blevet anfægtet.

5 Den 12. februar 2014 meddelte den italienske pensionskasse Kommissionen, at den kapital, der repræsenterede sagsøgerens pensionsrettigheder på datoen for ansøgningen [om overførsel af pensionsrettighederne], var på 383 570,92 EUR.

6 Ved e-mail af 18. marts 2014 fremsendte Kommissionens tjenestegrene en informationsskrivelse til sagsøgeren vedrørende den foreløbige beregning af hans pensionsgivende tjenesteår og anmodede ham om afgøre, om han ønskede sine pensionsrettigheder overført. I dette dokument, der henviste til ansættelsesvilkårenes artikel 95, blev det bemærket, at kravet om tre års faktisk tjeneste ved EU-institutionerne skulle opfyldes, for at sagsøgeren var dækket mod sygdomsrisici ved disse institutioner, og sagsøgerens opmærksomhed blev henledt på de konsekvenser, som [overførslen af hans pensionsrettigheder] kunne have.

7 Den 11. april 2014 sendte sagsøgeren en e-mail til Kontoret for Forvaltning og Fastsættelse af Individuelle Rettigheder (PMO), hvori han anmodede om en forlængelse af fristen til at træffe afgørelse om [overførslen af hans pensionsrettigheder]. Han tilføjede: »Jeg er klar over, at jeg mister sygeforsikringen i Italien, og at jeg ikke vil være dækket af Kommissionens fælles sygeforsikringsordning. Jeg vil gerne anmode om flere oplysninger om privat dækning.« Fristen blev forlænget til den 5. maj 2014.

8 Den 6. maj 2014 accepterede sagsøgeren det foreløbige forslag om [overførsel af hans pensionsrettigheder], hvilket bevirkede, at han blev tildelt supplerende pensionsgivende tjenesteår, der skulle tages hensyn til i EU-pensionsordningen, nærmere bestemt 16 år, 9 måneder og 17 dage.

[…]

11 Den 14. august 2017 overførte den italienske pensionskasse 387 768,73 EUR til EU-pensionsordningen i medfør af sagsøgerens pensionsrettigheder.

12 Den 19. september 2017 vedtog Kommissionen en første afgørelse om godskrivning af pensionsgivende tjenesteår, som resulterede i, at sagsøgeren blev indrømmet en yderligere bidragsperiode på 14 år og 9 dage i EU-pensionsordning. Efter en klage indgivet af sagsøgeren den 18. december 2017, som blev imødekommet den 14. marts 2018, blev denne godtgørelse forhøjet til 16 år, 9 måneder og 17 dage.

13 Den 18. december 2017 indgav sagsøgeren, efter at hans pensionsrettigheder var blevet overført, en ansøgning til PMO om tilslutning til den fælles sygeforsikringsordning.

14 Denne ansøgning blev stiltiende afvist den 18. april 2018 [(dette stiltiende afslag udgør den omtvistede afgørelse)] i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 1[, som ændret ved forordning nr. 1080/2010].

15 Den 18. juli 2018 klagede sagsøgeren over [den omtvistede afgørelse] i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2[, som ændret ved forordning nr. 1080/2010].

16 Sagsøgerens klage blev afvist ved afgørelse af 19. november 2018. Denne afgørelse var baseret på den omstændighed, at klagen skulle afvises med den begrundelse, at den burde have været indgivet til prøvelse af afgørelsen af 18. juli 2011 om fastsættelse af sagsøgerens pensionsrettigheder, hvori det var anført, at han ikke var tilsluttet den fælles sygeforsikringsordning.«

Sagen for Retten og den appellerede kendelse

7 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 25. februar 2019 anlagde appellanten sag med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse. Dette søgsmål var støttet på to anbringender, hvoraf det første vedrørte en tilsidesættelse af ansættelsesvilkårenes artikel 95, og hvoraf det med det andet subsidiært blev gjort gældende, at denne bestemmelse var ulovlig i henhold til artikel 45 TEUF.

8 Kommissionen gjorde heroverfor gældende, at søgsmålet skulle afvises, eftersom der forinden var indgivet en klage, der ligeledes var blevet afvist. Ifølge Kommissionen skulle klagen afvises, fordi den burde have været indgivet til prøvelse af afgørelsen af 18. juli 2011 om fastsættelse af sagsøgerens pensionsrettigheder, hvori det var anført, at han ikke var tilsluttet den fælles sygeforsikringsordning (herefter »afgørelsen af 18. juli 2011«). Denne institution nedlagde subsidiært påstand om, at sagsøgerens anbringender skulle forkastes.

9 Ved den appellerede kendelse afviste Retten søgsmålet. Retten fandt indledningsvis, at afgørelsen af 18. juli 2011 er en akt, der går appellanten imod, og at den er blevet endelig, eftersom appellanten ikke har indgivet nogen klage. Retten bemærkede, at en ansat, der ikke anlægger sag til prøvelse af en akt, der går vedkommende imod, ikke ved en efterfølgende anmodning kan afhjælpe denne undladelse, medmindre en væsentlig ny omstændighed kan begrunde en fornyet vurdering af hans situation, og fastslog, at overførslen af appellantens pensionsrettigheder ikke udgør en sådan omstændighed, navnlig fordi denne overførsel ikke ændrer appellantens situation i forhold til hans tilslutning til den fælles sygeforsikringsordning. Retten konkluderede heraf, at appellanten ikke med sin ansøgning 17. december 2017 om tilslutning til den fælles sygeforsikringsordning kan generhverve sin ret til at anlægge sag til prøvelse af afgørelsen af 18. juli 2011.

Parternes påstande for Domstolen

10 Ved sit appelskrift har appellanten nedlagt følgende påstande:

– Den appellerede kendelse ophæves.

– Sagen hjemvises til Retten.

– Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

11 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Om appellen

12 Appellanten har til støtte for appellen fremsat tre anbringender vedrørende for det første en urigtig gengivelse af sagens genstand, for det andet en tilsidesættelse af retten til effektive retsmidler og for det tredje en tilsidesættelse af princippet om anvendelse af én lovgivning.

Det første anbringende

Parternes argumentation

13 Appellanten har med sit første anbringende påberåbt sig en urigtig gengivelse af sagens genstand, for så vidt som Retten i den appellerede kendelses præmis 45 fastslog, at den akt, som går ham imod, er afgørelsen af 18. juli 2011. Appellanten har gjort gældende, at han ikke anfægter denne afgørelse, og at han ikke har nogen søgsmålsinteresse i forhold til denne afgørelse, eftersom det var med rette, at Kommissionen heri fastslog, at han i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 95 ikke længere kunne være tilsluttet den fælles sygeforsikringsordning fra det tidspunkt, hvor han gik på pension, da han havde været kontraktansat i mindre end tre år. Appellantens annullationssøgsmål vedrører derimod

den omtvistede afgørelse, hvorved Kommissionen afslog at lade ham være tilsluttet den fælles sygeforsikringsordning med virkning fra den 19. september 2017 med den begrundelse, at de italienske pensionsrettigheder, der er overført til EU-pensionsordningen, ikke kan sidestilles med tjenesteår i nævnte bestemmelses forstand.

14 Ifølge appellanten hviler afgørelsen af 18. juli 2011 og den omtvistede afgørelse på forskellige begrundelser, og de har derfor ikke samme genstand, idet den første baserer sig på konstateringen af, at appellanten ikke har været ansat i Unionen i mere end tre år, og idet den anden er udtryk for administrationens afslag på at sidestille de godskrevne pensionsgivende tjenesteår med tjenesteår som omhandlet i ansættelsesvilkårenes artikel 95.

15 Appellanten har anført, at han ganske vist den 18. juli 2011 blev underrettet om, at Kommissionen fortolkede ansættelsesvilkårenes artikel 95 således, at bestemmelsen ikke omfatter godskrevne pensionsgivende tjenesteår i forbindelse med en eventuel overførsel af pensionsrettigheder. Denne underretning er imidlertid udelukkende udtryk for administrationens fremtidige hensigt om ikke at tage sagsøgerens tilslutning til den fælles sygeforsikringsordning op til fornyet overvejelse i tilfælde af en overførsel af hans pensionsrettigheder. Denne underretning kan ikke anses for at gå appellanten imod, eftersom den ikke direkte og umiddelbart berører hans interesser på pensionstidspunktet gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling.

16 Appellanten har tilføjet, at Rettens betragtninger i den appellerede kendelses præmis 46 og 52 vedrørende den omstændighed, at han med fuldt kendskab til omstændighederne havde givet samtykke til overførslen af hans pensionsrettigheder, er uden betydning for, om annullationssøgsmålet til prøvelse af den omtvistede afgørelse kan antages til realitetsbehandling. Han er nemlig af den opfattelse, at han ikke kunne anfægte Kommissionens afslag på at tage hensyn til de godskrevne pensionsgivende tjenesteår, så længe den pågældende overførsel ikke havde fundet sted.

17 Kommissionen har bestridt den påberåbte urigtige gengivelse og gjort gældende, at dette anbringende skal forkastes. Med henvisning til den appellerede kendelses præmis 51 har denne institution gjort gældende, at den faktiske overførsel af de italienske pensionsrettigheder ikke kunne påvirke betingelserne for anvendelse af ansættelsesvilkårenes artikel 95, eftersom denne overførsel ikke ændrede det antal år, hvor appellanten var kontraktansat i Unionen som omhandlet i denne bestemmelse. Der er nemlig ingen forbindelse mellem denne bestemmelse og artikel 11 i bilag VIII til vedtægten, som ændret ved forordning nr. 723/2004, som gør det muligt at forhøje antallet af pensionsgivende tjenesteår gennem en overførsel af de bidrag, der er indbetalt i henhold til den nationale ordning. Appellanten har således foretaget en fejlagtig sammenblanding mellem de faktiske ansættelsesår i Unionens tjeneste og det antal pensionsgivende tjenesteår, der er blevet tildelt som følge af den nævnte overførsel.

18 Ifølge Kommissionen adskiller genstanden for afgørelsen af 18. juli 2011 sig fra genstanden for den omtvistede afgørelse, hvilket appellanten selv har erkendt. Eftersom sidstnævnte afgørelse vedrører antallet af overførte pensionsgivende tjenesteår, kan den ikke udgøre en ny faktisk omstændighed med henblik på at fastsætte antallet af beskæftigelsesår som omhandlet i ansættelsesvilkårenes artikel 95, hvilke beskæftigelsesår blev endeligt fastsat ved afgørelsen af 18. juli 2011. Da de overførte pensionsgivende tjenesteår ikke kan ændre antallet af tjenesteår i Unionen, kan de heller ikke væsentligt ændre appellantens situation i forhold til den situation, der gav anledning til nævnte afgørelse.

19 Afgørelsen af 18. juli 2011 udgør ikke en »advarsel«, således som appellanten har gjort gældende, og den angiver heller ikke, at afgørelsen om udelukkelse fra den fælles sygeforsikringsordning blot var foreløbig. Tværtimod fastslås det heri, at appellanten ikke vil være omfattet af den omhandlede dækning, mens han er på pension, og at dette gælder med øjeblikkelig virkning.

Domstolens bemærkninger

20 Med det første anbringende har appellanten i det væsentlige gjort gældende, at Retten foretog en urigtig gengivelse af tvistens genstand, idet den i den appellerede kendelse fastslog, at den omtvistede afgørelse blot var en bekræftelse af den akt, der går appellanten imod, nemlig afgørelsen af 18. juli 2011, uden at der var fremkommet nogen ny og væsentlig faktisk omstændighed, der kunne begrunde en fornyet undersøgelse af denne afgørelse, til trods for at disse afgørelser var baseret på forskellige begrundelser og derfor ikke havde samme genstand.

21 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at en retsakt blot er en bekræftelse af en tidligere retsakt, når den ikke indeholder noget nyt element i forhold til denne. Hvad angår en anmodning om fornyet vurdering af en tidligere afgørelse, der er blevet endelig, fremgår det af fast retspraksis, at det kun er nye væsentlige faktiske omstændigheder, der kan danne grundlag for en sådan anmodning (dom af 15.11.2018, Estland mod Kommissionen, C-334/17 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2018:914, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).

22 I den foreliggende sag må det konstateres, således som Kommissionen selv har medgivet, at afgørelsen af 18. juli 2011 og den omtvistede afgørelse har forskellige genstande. Den anden afgørelse kan derfor ikke anses for blot at være en bekræftelse af den første.

23 Appellantens tilslutning til den fælles sygeforsikringsordning blev nemlig bragt til ophør ved afgørelsen af 18. juli 2011 med virkning fra den 1. juli 2011, da han blev pensioneret, i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 95, hvorefter en kontraktansats tilslutning efter vedkommendes fratræden fra tjenesten er betinget af, at sidstnævnte har været i Unionens tjeneste i mere end tre år. Derudover blev sagsøgerens ansøgning om at blive tilsluttet den fælles sygeforsikringsordning med virkning fra den 19. september 2017 efter overførslen af hans italienske pensionsrettigheder afslået ved den omtvistede afgørelse, idet de godskrevne pensionsgivende tjenesteår ikke kunne sidestilles med tjenesteår som omhandlet i den nævnte bestemmelse.

24 Det følger heraf, at ansøgningen om tilslutning til den fælles sygeforsikringsordning, der er baseret på overførslen af de nævnte pensionsrettigheder, indeholder et nyt element som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 21, i forhold til afgørelsen af 18. juli 2011.

25 I denne henseende kan det ikke antages, at denne afgørelse havde til formål at nægte at sidestille sagsøgerens godskrevne pensionsgivende tjenesteår med tjenesteår med henblik på anvendelsen af ansættelsesvilkårenes artikel 95. Sagsøgeren havde nemlig ikke indgivet en ansøgning inden vedtagelsen af den nævnte afgørelse, og han havde heller ikke haft mulighed herfor, eftersom overførslen, til trods for at han havde anmodet om en overførsel af de italienske pensionsrettigheder i 2010, først blev gennemført i 2017.

26 Et sådant afslag ville således have vedrørt en fremtidig og hypotetisk situation, hvilket indebærer, at appellanten ikke ville kunne anlægge et søgsmål til prøvelse af dette afslag, eftersom han ikke havde nogen retlig interesse, henset til, at denne interesse skal foreligge på tidspunktet for sagens anlæggelse (jf. i denne retning dom af 23.11.2017, Bionorica og Diapharm mod Kommissionen, C-596/15 P og C-597/15 P, EU:C:2017:886, præmis 83 og 84 og den deri nævnte retspraksis).

27 Endvidere rejser Rettens konstatering i den appellerede kendelses præmis 51, hvorefter overførslen af appellantens italienske pensionsrettigheder til EU-pensionsordningen ikke ændrede hans retsstilling med hensyn til hans tilknytning til den fælles sygeforsikringsordning, ligesom Kommissionens påstand om, at appellanten med urette har sammenblandet de faktiske ansættelsesår i Unionens tjeneste og det antal pensionsgivende tjenesteår, der blev tildelt på grund af denne overførsel, ikke tvivl om den omtvistede afgørelses genstand, men vedrører spørgsmålet om, hvorvidt den omtvistede afgørelse er velbegrundet.

28 Det følger af det ovenstående, at Retten i den appellerede kendelse fordrejede sagens genstand, da den fastslog, at den akt, der går appellanten imod, er afgørelsen af 18. juli 2011, og at appellantens annullationssøgsmål til prøvelse af den omtvistede afgørelse derfor skulle afvises.

29 Det følger af det ovenstående, at appellantens første anbringende skal tages til følge, og at den appellerede kendelse følgelig skal ophæves, uden at det er nødvendigt at undersøge det andet og det tredje anbringende.

Følgerne af, at den appellerede kendelse ophæves

30 I henhold til artikel 61, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol kan Domstolen, hvis den ophæver den af Retten trufne afgørelse, enten hjemvise den til Retten til afgørelse eller selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse.

31 Da Retten i det foreliggende tilfælde har afvist appellantens søgsmål og følgelig ikke har undersøgt de anbringender, som appellanten har påberåbt sig til støtte for sit søgsmål, finder Domstolen, at sagen ikke er moden til påkendelse. Sagen skal derfor hjemvises til Retten.

Sagsomkostninger

32 Da sagen hjemvises til Retten, skal spørgsmålet om sagsomkostningerne udsættes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Ottende Afdeling) for ret:

1) Den Europæiske Unions Rets kendelse af 25. marts 2020, Necci mod Kommissionen (T-129/19, ikke trykt i Sml., EU:T:2020:131), ophæves.

2) Sagen hjemvises til Retten.

3) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Underskrifter